DOODZONDE

EEN BLOEDSPANNENDE SERIAL KILLER THRILLER

CALLADINE & BAYLISS
BOEK 5

HELEN H. DURRANT

Vertaald door
IRIS RIPPERDA

WONDERLAND
PUBLISHERS

Copyright © 2016 Helen H. Durrant

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency

Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV

Oorspronkelijke titel: *Dead & Buried* (revised edition 2025)

Vertaling: Iris Ripperda

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83640 273

NUR 332

www.wonderlandpublishers.nl

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Opgemaakt met Vellum

PROLOOG

Het is ergens eind jaren zestig. Een puber beukt op de deur van een cottage. Op de trap zit een meisje dat duidelijk pijn heeft en haar buik vastklemt...

'Help haar! Het gaat niet goed met haar! Doe open of ik trap verdomme de deur in!'

'Granny Slater zei dat we haar gewoon even met rust moeten laten.' De vriendin van het meisje hield een flesje water aan haar lippen. 'Het zal wel overgaan. Ik weet zeker dat het gewoon overgaat.'

'Gelul! Ze verliest veel te veel bloed.'

De vriendin keek naar beneden: hij had gelijk. Het bloed sijpelde van de trap naar beneden en het meisje kronkelde van de pijn.

'Als ze nu niet naar buiten komt en iets doet, schiet ik verdomme haar kop eraf.'

De vriendin keek op en hapte naar adem. 'Vinny! Hoe kom je daaraan?' Ze wist dat Vinny een harde was. Ze had het meisje vaak genoeg gewaarschuwd. Maar een pistool!

'Dit...' Hij zwaaide het pistool voor haar gezicht. 'Dit is

mijn kleine helper. Ik ga nooit meer zonder van huis. Het leven is te gevaarlijk.'

Granny Slater deed een slaapkamerraam open en schreeuwde naar beneden: 'Haal haar hier weg! Mijn taak zit erop. Het komt wel goed met haar, laat haar gewoon even met rust.'

'Je hebt haar verdomme afgeslacht, stom wijf.'

Het meisje jammerde en viel voorover. Vinny knielde naast haar neer. 'Haar ademhaling is raar.'

'We moeten naar de dokter.' De vriendin was radeloos. Dit hoorde niet te gebeuren. Er waren zoveel meisjes naar Granny Slater gegaan en alles was altijd goed gegaan. Maar nu... Er was iets mis. 'Ze kan doodgaan, Vinny, en dit is volgens de wet verboden. We krijgen hier last mee.'

'Daarom kunnen we geen dokter halen. Hij zou gewoon de politie bellen.'

'We *moeten* iets doen. We kunnen haar hier niet zo achterlaten.'

'Hé! Bitch! Wil je dat?' schreeuwde Vinny tegen het raam. 'Wil je dat ik een dokter bel en je laat opsluiten?'

De deur ging open en Granny Slater keek naar het meisje. 'Ze reageert er gewoon slecht op, meer niet.'

Maar haar vriendin wist dat het meisje er geweest was. Het levensbloed stroomde uit haar en ze konden er niets tegen doen.

'Breng haar naar binnen,' zei de oude vrouw.

Vinny nam het meisje voorzichtig in zijn armen. Ze gilde van pijn. Haar vriendin kromp ineen. Dit was een slecht idee geweest. Ze hadden niet moeten komen. Ze had haar moeder de waarheid moeten vertellen en de baby moeten krijgen.

Vinny droeg het meisje de keuken in. 'Je bent een vuile heks!' siste hij naar de vrouw. 'Waar kan ik haar neerleggen?'

Granny Slater wees naar de keukentafel.

Vinny legde haar neer op een donkerrode vlek in de open nerf van het grenenhouten blad. Er lag nog steeds een plas bloed op de stenen vloer. De vriendin trilde. De keuken deed haar denken aan de slager in Leesdon.

Granny Slater ging naar het dressoir en haalde er een in leer gebonden notitieboekje uit. Een klein kind stond in het donker toe te kijken. 'Ga naar je kamer,' schreeuwde de vrouw. 'Snel, of je krijgt een draai om je oren.'

'Dit kost alleen maar tijd! Schiet op!' Vinny schreeuwde nu.

'Het kind moet weg,' krijste ze terug. 'Ze mag dit niet zien. Je zei drie maanden?'

De vriendin knikte.

Vinny hield het pistool nog steeds vast.

'Had makkelijk moeten zijn.' Ze legde het boekje weg.

'Regel het gewoon!' Vinny porde met het wapen in haar ribben.

'Ik zal doen wat ik kan.'

Maar er zat paniek in de ogen van de vrouw. De vriendin zag het en wist het. De cottage leek plotseling doodstil en koud. Het meisje op de tafel zou niet meer naar buiten lopen. Ze mocht al blij zijn als ze het komende uur haalde.

'Als zij doodgaat, ga jij er ook aan.' Vinnys stem was ijzig.

De vriendin schreeuwde naar hen. 'We moeten hulp halen!'

Vinny zwaaide met het pistool. 'Nou?'

'Ze is niet meer te helpen.' De vrouw keek naar het lichaam op de tafel, nu levenloos.

'Nee, Vinny!' De vriendin dook naar de hand die het pistool vasthield. 'Doe het niet. Niet doen.'

De twee worstelden in het halfduister. De oude vrouw keek verstijfd van angst toe. Tot er, dwars door het geschreeuw en gegil, een enkel schot klonk.

HOOFDSTUK 1

NU – DINSDAG

Ze lag plat op haar rug op het gras, haar armen netjes over haar borst gevouwen. Haar huid had de kleur van melk. Haar ogen waren wijd open. Ze staarden wezenloos naar de zon. Een stuk of zes bromvliegen zweefden boven het lichaam. Andere waren al neergestreken op het bloed dat door haar kleding sijpelde.

'Hoelang geleden?' vroeg inspecteur Tom Calladine aan de patholoog.

'Een paar uur. Er is nog rigor mortis. En het heeft vannacht geregend, maar ze is niet nat.'

'Rocco!' riep Calladine. 'Zoek naar bandensporen op dat graspad daar beneden. Ze moet op de een of andere manier hier beland zijn.'

'Er is niks te vinden!'

Ze stonden op een heuvel boven Leesdon. Inspecteur Tom Calladine, rechercheur Simon Rockliffe, een forensisch team van het Duggan Centre en Bob Bower, de patholoog die Natasha Barrington verving. Opvallende afwezige was Calladines partner, brigadier Ruth Bayliss. Ruth was nog met zwangerschapsverlof na de geboorte van haar zoon.

'Hierheen gebracht en daarna vermoord?' vroeg

Calladine aan dr. Bower. 'Zo niet, dan moet degene die dit heeft gedaan haar gedragen hebben.'

'Waarom zegt u dat?' vroeg de patholoog.

'Kijk naar haar schoenen. Er zouden vlekken op zitten als ze de heuvel op had moeten lopen.'

De patholoog trok een van de schoenen uit. 'Er zit vuil op haar voetzolen,' zei hij. 'Het lijkt erop dat ze deze heeft uitgedaan.'

'En daarna heeft de moordenaar ze weer aangetrokken? Vreemde actie.'

'Het is dus moord, baas?' vroeg een geüniformeerde agent.

'Ze heeft zichzelf vast niet in de rug geschoten. Herkent iemand haar?' Calladine keek om zich heen.

Rocco schudde zijn hoofd.

'Ik denk dat ze de moeder van Ricky Blackwell is,' zei de agent. 'Ze wonen in Leesdon, in de Hobfield.'

'Wie heeft haar gevonden?'

'Een wandelaar, baas. Hij is naar het bureau gebracht om een verklaring af te leggen.'

'Heeft iemand haar spullen gevonden? Tas? Telefoon?'

Meer hoofdschudden.

'Hoe oud denkt u dat ze was?' vroeg Calladine aan de patholoog.

'Begin vijftig. Moeilijk te zeggen, ze zorgde goed voor zichzelf.'

Ongebruikelijk voor iemand van de Hobfield. De plek was de verzamelplaats van alle herrieschoppers en kanslozen van Leesdon. Je kon het geen toonbeeld van een netjes, gezond leven noemen. Maar deze vrouw was anders. Om te beginnen haar kleren. Ze zagen er duur uit. Niet dat Calladine er verstand van had. Haar make-up was perfect aangebracht. Haar lippenstift zag eruit alsof ze die net had

opgedaan. Haar donkere haar was kort geknipt en zag er pas gekamd uit.

'Wat denkt u? Opzettelijk gepositioneerd?' Calladine stond op.

'Nou, ze is niet achtergelaten zoals ze is gevallen, dat is zeker. Haar beide benen zijn gebroken. Aan de blauwe plekken te zien, zou ik zeggen dat iets haar vol in de knieën heeft geraakt.' Bower voelde met zijn gehandschoende hand aan een van de knieën. 'De knieschijf voelt aan alsof hij helemaal verbrijzeld is. En ze hebben haar ook nog op haar achterhoofd geslagen.' Hij keek op. 'Een behoorlijke verwonding. Ze moet voorover gevallen zijn. Er zijn ook geen verdedigingsverwondingen.' Hij stak een gemanicuurde hand op.

'Op haar buik gevallen?'

'Ik zou zeggen van wel. Er zitten een heleboel blauwe plekken op haar gezicht.'

'Eerst uitgeschakeld, toen neergeschoten?'

'Mogelijk. Ik zal het pas zeker weten als de autopsie klaar is. Maar het is waarschijnlijk dat alleen al de hoofdwond haar binnen korte tijd fataal werd.'

'Hier gedood dus,' zei Calladine.

'Meer dan waarschijnlijk. Maar zoals je zegt, niet gekleed om te gaan wandelen. Strak rokje, hoge hakken. Ze ziet eruit alsof ze ergens naar op weg was.'

Calladine wendde zich tot de agent. 'Wat weten we over het gezin Blackwell?'

'De zoon is een beetje een lastpak. Makkelijk te beïnvloeden, dat is zijn probleem.'

Calladine zuchtte. Kinderen. Hij keek om zich heen. Geen dag die je zou uitkiezen om te sterven, en ook niet de plaats. Het landschap en het weer waren prachtig, ongewoon voor dit deel van de wereld. De heuvels baadden in de zomerzon en er was geen wolkje aan de blauwe lucht.

‘Wij gaan een identificatie regelen. Ik laat jullie je gang gaan.’

‘Dr. Barrington zei dat het rustig zou worden,’ klaagde dr. Bower. ‘Ze is pas drie dagen weg en we hebben al twee dodelijke verkeersongevallen gehad. En nu dit.’

‘Wanneer is ze terug?’

‘Over een paar dagen, schijnt het.’

Calladine keek naar het forensisch team dat aan het werk was. Geen Julian. Het team stond nu onder leiding van een vrouwelijke forensisch wetenschapper, dr. Roxy Atkins.

‘Er gaan een heleboel sporen die kant op.’ Roxy schoof de capuchon van haar overall naar achteren. ‘Geen bandensporen, alleen voetafdrukken. Waar leiden ze heen?’

‘Clough Bottom, een gehucht en een bezienswaardige plek. Trekt veel wandelaars,’ zei Calladine tegen haar. ‘Net als alle heuvels hier in de buurt. Daar, dat is Wharmton. Die met de grillig uitziende toppen achter je is Indian’s Head.’

Ze glimlachte. ‘Vreemde namen.’

‘Vreemde plek,’ antwoordde hij.

‘We zullen de sporen bekijken, maar omdat het er zoveel zijn kan ik niets beloven.’

Calladine wenkte rechercheur Simon Rockliffe, die door zijn collega’s Rocco werd genoemd. ‘We gaan terug.’

De vrouw liep de veilingzaal binnen en ging vooraan zitten. Ze was lang, had donker haar tot op haar schouders en droeg dure designerkleding. Alle ogen behalve die van Imogen Goode bestudeerden haar met stille nieuwsgierigheid. Toen begon het gefluister. Ze viel nogal op en ze was niet van hier. Dus wie was ze?

Imogen stootte haar metgezel aan. ‘Beheers je.’ Ze gaf Julian Batho een klap op zijn arm. ‘Ze is veel te oud voor

jou, en vergeet niet waarom we hier zijn. Het is de volgende. Het zou goedkoop moeten zijn, het is in zo'n slechte staat.'

'Het is al minstens vier decennia onbewoond. Bovendien ziet het eruit alsof de plaatselijke jeugd een poging heeft gedaan om het te slopen. Neem nou de muren – je hebt gezien in wat voor staat die zijn. Ze hebben het pleisterwerk er bijna allemaal afgetrapt.'

Imogen gaf hem weer een klap. 'Wat dacht je van een beetje enthousiasme?'

'Er zijn genoeg mooie huizen in de stad.'

Het bekende argument.

'Clough Cottage ligt in de middle of nowhere,' ging hij verder. 'Kilometers buiten Leesdon. De dichtstbijzijnde buur zit op die heuvel,' merkte hij op. 'Hoe moet dat als het sneeuwt?'

'Je rijdt in een terreinwagen, Julian. Doe niet zo moeilijk.'

Rechercheur Imogen Goode en professor Julian Batho van het Duggan Centre waren al enkele maanden een stel. Geen van beiden twijfelde eraan dat ze de ware gevonden hadden, dus hadden ze besloten samen een huis te kopen. Sindsdien hadden ze bijna non-stop gekibbeld. Een oude cottage aan de Huddersfield Road boven Leesdon werd geveild. Het huis stond al jaren leeg. Een plaatselijke aannemer had het omschreven als een bodemloze put, maar dat had Imogen niet afgeschrikt. Het idee ver van andere mensen te zijn sprak haar wel aan. Afgezien daarvan zou de cottage na renovatie echt geld waard zijn. Maar Julian Batho was daar niet zo zeker van. Hij was niet zo'n doe-het-zelver.

Imogen hoorde mannenstemmen van achter uit de zaal komen en draaide zich om. 'Wat doet hij hier?'

Julian herkende Jacob Naden. 'Hij is een lokale boer,' zei hij.

'Ja, dat weet ik.' Imogen keek toe hoe een man van

middelbare leeftijd naar voren liep, vergezeld door een jongen die duidelijk zijn zoon was. 'Hij zou een serieuze concurrent kunnen zijn,' fluisterde ze. 'Hij is de eigenaar van Clough Farm, die buurman waar je het over had, op de heuvels boven de cottage.'

De veilingmeester vroeg om stilte. Clough Cottage was de volgende.

'Zet hem op,' spoorde ze hem aan, terwijl ze een lok lang blond haar achter haar oor stopte. 'Zorg dat we het krijgen.'

Julian hield zijn bordje omhoog. Hij ging meteen in op het openingsbod. Er viel een stilte. Imogen wachtte, ze durfde nauwelijks adem te halen. Als er niemand anders geïnteresseerd was, zou het binnen een paar seconden van hen zijn.

Toen brak de hel los. Uit alle hoeken van de zaal kwamen biedingen.

'Wat gebeurt er? Ik begrijp het niet. De meeste mensen hier zien er niet uit alsof ze een cent te makken hebben,' zei Julian.

'Je moet niet op het uiterlijk afgaan, Julian. Mensen etaleren hun rijkdom niet.'

Boven de biedingen uit klonk een stem: 'Ik verdubbel het!'

Er viel een stilte. Alle ogen waren gericht op de onbekende vrouw. Ze keek Imogen en Julian aan.

'Het is nog steeds niet veel. Bied nog maar een keer,' siste Imogen, terwijl ze een vernietigende blik op de vrouw wierp. Die had een Amerikaans accent. Niet sterk, het was het soort accent dat je kreeg als je er een paar jaar woonde.

Jacob Naden fronste. 'Niet zo snel, dame. Zo werkt dat niet.' Hij verhoogde het bod met twintigduizend.

Julian sloeg een troostende arm om Imogens middel. 'Het ligt nu ver buiten ons bereik. Dat paar zal elkaar de tent uitvechten.'

Hij had gelijk. Imogen was teleurgesteld maar ook geïntrigeerd. Het huisje lag op een steenworp afstand van Nadens boerderij, dus ze kon zijn interesse begrijpen. Maar ze had geen idee wie de vrouw was en waarom zij de cottage wilde hebben. De hele zaal keek toe hoe zij en Naden elkaar strak aankeken.

'Dit is hoogst ongebruikelijk,' zei de veilingmeester met een rood aangelopen gezicht en de hamer in de hand.

Er klonk nog wat gemompeld in de zaal. Toen ging de telefoon van de vrouw over. 'Ogenblikje,' mompelde ze tegen de veilingmeester en ze haastte zich naar achteren.

De veilingmeester leunde naar voren. 'Meneer Batho? Wilt u een hoger bod doen?'

'Het heeft geen zin,' fluisterde Julian tegen Imogen. Hij wendde zich tot de veilingmeester. 'Laat ze het maar uitvechten. We kunnen geen van beiden overbieden.'

De veilingmeester keek op om de vrouw terug te roepen, maar ze was verdwenen. Jacob Naden gaf zijn zoon een schouderklopje. De cottage was van hen.

Imogen keek op van haar computerscherm. 'Ricky Blackwell staat in de database, baas. Lokale winkeldiefstalletjes, niets ernstigs, en geen dealen. Zijn moeder heet Emily.'

'Adres?'

'Heron House, tweede verdieping. Nummer twaalf.'

'Nou, we moeten bevestigen of dit Ricky's moeder is. Rocco, we gaan er heen.'

'Hoe ging het vanochtend?' vroeg Rocco aan Imogen voor ze vertrokken.

'Het ging niet. We werden overboden en nogal drastisch

ook. Het pand is vervallen, maar ze buitelden over elkaar heen om het te kopen.'

'Wie heeft het uiteindelijk gekocht?'

'De Nadens. Maar het viel niet mee. Een vrouw verzette zich met hand en tand tegen Jacob Naden.'

'Je vindt wel wat,' verzekerde Calladine haar. 'Waarom praat je niet eens met Zoë's partner, Jo. Die is makelaar. Ik weet zeker dat ze je zal helpen.'

'Dat is helemaal geen slecht idee.'

Zoë was Calladines dochter. Ze was advocaat en haar partner, Jo Brandon, was makelaar. Met z'n tweeën hadden ze min of meer een monopolie op de onroerendgoedmarkt van Leesdon.

Toen ze weggingen, hoorde Calladine Imogen aan de telefoon praten met Julian. Ze stelde precies dat voor.

'Ik vraag me af wat ertoe geleid heeft dat ze nu dood is, baas,' zei Rocco tegen Calladine.

'Ze heeft een of andere onverlaat dwarsgezeten – makkelijk zat als je woont waar zij woonde.'

'Ze zag er niet uit als het type dat op de Hobfield woont. Te stijlvol.'

'Stijlvolle kleding betekent niet dat ze een stijlvolle vrouw was. Ze had waarschijnlijk geld over, dat is alles. En geld over hebben kan gevaarlijk zijn op de Hobfield.'

'Inspecteur Calladine!' riep Rhona Birch toen ze de deur van haar kantoor passeerden.

Hij rolde met zijn ogen. 'Geef me even, Rocco. Regel jij de auto maar.'

Calladine stak zijn hoofd door de halfopen deur. 'Ja, mevrouw?'

'Kom binnen. Ga zitten. Ik kreeg een belletje van commissaris McCabe van Daneside.'

'Hebben we iets gedaan wat zijn belangstelling heeft gewekt?'

‘We hebben een lijk, zoals je weet. Hij leidt het nieuwe Team Grootschalige Opsporing, dus het is zijn taak om belangstelling te hebben.’

‘Ik dacht dat ze besloten hadden ons erbuiten te laten. Ik heb de memo gelezen. Daarin stond dat het team alleen actief zou zijn in Oldston, Daneside en delen van Oost-Manchester.’

‘Daar kan het op uitdraaien, maar de beslissing is nog niet gevallen.’ Ze was even stil Een frons benadrukte haar mannelijke gelaatstrekken. ‘Ik moet zeggen dat hun belangstelling me nieuwsgierig maakt. We hadden de laatste tijd incidenten die ze volledig hebben genegeerd. Dus wat kan er nou anders zijn?’

‘Misschien hebben ze te weinig te omhanden.’

Rhona Birch vond het niet grappig.

‘Houd je ogen en oren open, inspecteur, en houd me op de hoogte.’ De blik die ze hem gaf kon iemands ziel bevriezen. ‘En wees gewaarschuwd. Als ze iemand sturen, zal het een hoofdinspecteur zijn.’

In dat geval zou hij duimen dat het niet de pas gepromoveerde hoofdinspecteur Greco was.

HOOFDSTUK 2

De klap kwam hard aan. De jongeman viel achterover op de betonnen vloer en stootte zijn hoofd. Hij streek voorzichtig met zijn hand over zijn gezicht – bloed. De klootzak had zijn neus gebroken.

'Je hebt ons teleurgesteld,' zei Kayne Archer terwijl hij tegen zijn been schopte. 'We hebben je gevraagd een simpel klusje te doen. Je hebt het verkloot en daar heb ik niks aan. Nog zo'n fout en ik mol je.'

'Ik kan het niet. Ik zou er niet goed in zijn,' zei Ricky. Hij schoof weg, op zijn rug.

'Het lukt je wel. Je moet harder worden.'

'Ik ben niet zoals jij. Ik kan niet weg wanneer ik maar wil.'

'In dat geval kun je maar beter wat veranderen. Ik wil je in het team. Als je nog een keer weigert, zetten we het je betaald.'

'Nee,' zei Ricky, terwijl hij de onderkant van zijn T-shirt tegen zijn neus hield. 'Ik wil er niks mee te maken hebben.' Ricky was doodsbang. Hij had het nog nooit tegen Archer en zijn bende opgenomen. Ze zouden hem flink in elkaar